

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 20

Mùa hè trước khi vào đại học, tôi lên đỉnh Thành Công, tham gia một tháng huấn luyện quân sự trộm gà bắt chó.

Trên đỉnh Thành Công, tôi nhận được thư của hai công dân mạng Diệp Ân Tuyên và chị Thẩm Thiên Ngọc, cho tôi biết sau khi nghe tôi thổ lộ, Thẩm Giai Nghi hình như rất vui vẻ. Tin tức này cổ vũ tôi rất nhiều.

Trong quân đội khắp nơi khắp chốn đều đầy mùi mồ hôi khó ngủ này, như một lẽ đương nhiên, tôi viết những bức thư dài hơn vạn chữ cho Thẩm Giai Nghi, ở cuối thư lần nào cũng nhấn mạnh một chuyện ấy: lên đại học, trước khi lựa chọn những người con trai khác, hãy để mắt đến tôi. Tôi rất tốt, cái kiểu tốt mà bỏ lỡ rồi sẽ không gặp lại được nữa. Hy vọng cô biết điều đó.

Đứng ngoài cửa doanh trại làm lính gác, tôi buồn chán rồi việc, lại viết một bài hát cho Thẩm Giai Nghi.

“Quả nhiên, lên đại học mới là lúc quyết phân thắng bại.” Tôi cười khổ, cố gắng ghi nhớ giai điệu.

Lắc lư cái đầu đỉnh ba phân xuống khỏi đỉnh Thành Công, mang theo một chồng thư hồi âm của Thẩm Giai Nghi, tôi đến trường Đại học Giao thông ở Tân Trúc. Thẩm Giai Nghi thì vào Học viện Sư phạm Quốc lập Đài Bắc, sau này sẽ làm cô giáo cấp I.

Khoảng cách giữa Đài Bắc và Tân Trúc không xa nhau lắm, nhưng nói sao thì cũng là một trở ngại.

Giờ hãy nói về vị trí của các tình địch.

Nhà thơ Tạ Mạnh Học xưa nay vẫn rất thích Thẩm Giai Nghi thi vào khoa Nha trường Y Đài Bắc, ở gần Thẩm Giai Nghi nhất, nếu như thường xuyên hẹn hò thì e khó lòng đảm bảo nó không đánh ngã được tôi. Thằng Liêu Anh Hoảng thích đùa,

thằng Dương Trạch Vu cầu thả, thằng Đỗ Tín Triết luôn âm thầm hành động, đều không hẹn mà cùng thi vào Đại học Phùng Giáp ở Đài Trung. Kinh địch A Hòa cũng thi vào một trường ở Đài Trung, đóng quân ở khoa Quản lý doanh nghiệp Đại học Đông Hải.

Còn đám không phải tình địch, thằng Lý Phong Danh sinh cùng ngày với tôi cũng học đại học Phùng Giáp, Lại Ngạn Tường học Đại học Phụ Nhân, Hứa Bác thuần vì quay tay quá miệt mài, làm bài thi không tốt, cùng với Tào Quốc Thắng vào lớp 13 chờ một năm.

Vào đại học, tựa như bước vào một thế giới khác vậy.

Trong thế giới được gọi là trường đại học ấy, chẳng ai ép tôi phải học, cũng không tồn tại mục tiêu rõ ràng của việc học hành (trở thành người có ích cho xã hội à? Mục tiêu này không cần học cũng có thể làm được mà!), cứ thế, tôi bắt đầu những bước thong dong nhàn nhã trong đời sinh viên của mình.

Tôi và đám bạn cùng phòng gia nhập một câu lạc bộ hùng biện suốt ngày ra rả “đối thủ hùng biện với lại đối thủ hùng biện”, muốn rèn luyện tốc độ và sự tỉ mỉ trong tư duy, nhưng chỉ giành được hạng 3 giải cúp Tân Sinh viên. Về sau, vì nguyên nhân đặc biệt, tôi nảy ra thói quen xấu, thường hay ngủ trong trụ sở của câu lạc bộ hùng biện.

Năm thứ nhất, tôi chưa có ô tô, nên tiêu tốn gần hết thời gian trống tiết tẻ ngắt trong thư viện trường. Tôi vào thư viện mượn băng video xem phim liên tục, ngồi rúc vào cabin ngăn ngở xem hết các thể loại phim trên gò dục dưới biển, đặc biệt là một mớ phim vớ vẩn chủ đề lãng nhãng của Nhật, tôi đều xem sạch sẽ.

So với kho sách nhỏ như hạt vừng ở trung tâm văn hóa Chương Hóa, số lượng và các thể loại sách ở thư viện đại học Giao thông cũng làm tôi kinh ngạc một phen, càng những thứ linh tinh nhăng cuội tôi lại càng thích đọc, nào là nội dung truyền đạo của Thanh Hải Vô Thượng sư, Khái lược về hình phạt ở Trung Quốc, Nhật ký cải tạo lao động của Nghệ Khuông, Người ngoài hành tinh hiếp dâm bò cái... thứ gì tôi cũng lần lượt nhồi nhét.

Cả năm thứ nhất đại học, tôi hiển nhiên tích lũy rất phong phú, làm cơ sở tập nhạp để sau này sáng tác tiểu thuyết.

Đồng thời, tôi và Thẩm Giai Nghi cũng bắt đầu gọi điện cho nhau trong kỳ túc xá.

“Có nhớ tớ thật không đây?”

“Nhớ, siêu nhớ ấy chứ.”

“Vậy bao giờ cậu về Chương Hóa? Chúng ta cùng đến thăm cô Chu Thục Chân.”

“Tuần này luôn nhé?”

“Đến lúc ấy cậu ra ga tàu chờ tớ nhé?”

“Ok, không vấn đề.”

Đúng thế, chỉ mập mờ như thế thôi. Dù không có cách nào tiến thêm bước nữa, tôi cũng hoan hỉ lắm rồi.

Có người nói, thời kỳ đẹp nhất của tình yêu, chính là giai đoạn mập mờ này không rõ ràng này.

Thăm dò hơi thở của đối phương, dè dặt phân tích tâm ý của người kia, hưởng ứng với thái độ cảnh giác. Mỗi một động tác nhỏ nhất dường như đều có ý nghĩa, và cũng bắt đầu được gán cho các ý nghĩa.

Lúc đi bên nhau, con trai bắt đầu để ý xem con gái có đi ở phía bên trong an toàn hơn không, còn con gái lại không thể không chú ý đến cánh tay cứng đờ của con trai, không biết có phải đang dồn tụ dũng khí để nắm lấy tay mình hay không.

Con gái bắt đầu nghiện làm trắc nghiệm tâm lý tình yêu, con trai cũng bắt đầu biết giúp con gái xé lớp nylon bọc ngoài đôi đũa dùng một lần lúc ăn cơm.

Tất cả những điều ấy, không chỉ vì mình muốn “thể hiện tốt”, mà còn vì trong lòng mình đã xuất hiện một vị trí, một vị trí chỉ thuộc về một người khác trên trái đất này. Người ấy. Tỷ lệ đó đại khái là khoảng, một trên năm tỷ bảy.

Nhưng tay trong át chủ bài của tôi, rõ ràng lại nghĩ khác.

“Mập mờ rất tốt, nhưng tốt nhất đừng để tình trạng này kéo dài lâu quá.” Diệp Ân Tuyên đề nghị với tôi trong điện thoại.

“Tại sao? Tớ cảm thấy bây giờ rất ổn mà. Tớ có cảm giác chắc chắn Thẩm Giai Nghi thích tớ rồi, chỉ là vấn đề chừng nào bao nhiêu thôi.” Tôi vừa điện thoại vừa lập trình ngôn ngữ C trên máy tính của bạn cùng phòng.

“Làm sao cậu chắc được ở trường Thẩm Giai Nghi không gặp được người nào tốt hơn? Thế nào chẳng có anh khóa trên biết mang đồ ăn đêm đến, hay những bạn ở lớp sinh viên tài năng nói năng hòa nhã, rồi cả đám tài hoa ngời ngời giống cậu trong câu lạc bộ nữa! Nếu Thẩm Giai Nghi bị một trong số đó cửa đổ thì tính sao, đến lúc ấy cậu đừng có mà khóc với tớ đấy nhé!”

Khốn kiếp, tớ đã cố gắng không nghĩ đến chuyện đó rồi, cậu còn nhắc tớ nữa!

“Có lẽ sẽ có người tốt hơn tớ, thích hợp với cô ấy hơn tớ, nhưng... tớ không thua đâu.” Tôi trúc trặc nói, nhìn những dòng mã lập trình đầy bug trên màn hình.

“Sao lại thế?”

“Tớ rất đặc biệt.” Tôi nghĩ.

Chắc là vậy rồi... bằng không tôi cũng không biết tìm đâu ra câu trả lời tốt hơn nữa.

“Kha Cảnh Đằng, tớ bị cậu làm cho tức chết rồi!” Diệp Ân Tuyên mắng.

“Ha ha, dù sao tớ muốn đợi Thẩm Giai Nghi thích tớ thêm một chút nữa, tớ sẽ chính thức hỏi cô ấy có muốn ở bên tớ không. Bây giờ hỏi, chẳng may bị từ chối,

tớ sẽ rất là muốn chết.” Tôi di chuột, không nén nổi tiếng thở dài, “Nếu cậu thật lòng muốn giúp đỡ, vậy nghĩ cách tạo cho tớ một cơ hội ngon lành vào!”

Tôi đúng là, cái đồ chết nhát! Khi đối diện với cuộc chiến tình yêu không thể thua này, sự tự tin của tôi dường như hoàn toàn tan biến.

Sự nhát gan không hợp với tôi chút nào này, có quá nửa xuất phát từ một nội gián hàng đầu khác của tôi, chị Thẩm Thiên Ngọc. Trong bức thư nào đấy, chị viết: “Nếu em cao bằng Thẩm Giai Nghi, chị nghĩ em đã cưa đổ em gái chị rồi đấy!”

Kém ba xen ti mét, tôi cần phải cố gắng gấp ba lần người khác mới có thể bù lấp vào khoảng cách ấy.

Từ từ bổ sung, không vội không vội... tôi thầm nghĩ.

Đến đây, tôi phải nhắc lại rằng, cuộc đời tôi đến thời điểm này có lẽ là thời khắc vui vẻ nhất. Mặc dù trong mắt rất nhiều người, chuyện này thực sự chỉ bằng một cục cứt mũi.

Ở ngôi trường mà văn hóa mạng phát triển rực rỡ chưa từng thấy như đại học Giao thông này, gần như ngay ngày đầu tiên tôi đã học được cách sử dụng mạng. Tôi nhanh chóng thành lập một diễn đàn cho lớp 8A Mỹ thuật, hy vọng đám anh em sống chết có nhau chúng tôi có thể tiếp tục liên lạc thông qua mạng Internet.

Đương nhiên, tôi cũng giúp Thẩm Giai Nghi đăng ký một tài khoản, mật khẩu đặt tạm là ngày sinh nhật của cô.

“Khi nào cậu đăng nhập, phải tự đổi mật khẩu đi đấy nhớ.” Tôi nhắc.

“Dạo này tớ rất bận, cũng không quen dùng diễn đàn mạng cho lắm, có khi phải lâu lâu nữa mới vào được đấy.” Thẩm Giai Nghi nói.

Quả nhiên Thẩm Giai Nghi không học lên mạng ngay, vả lại, ngâm mấy ngày liền tài khoản của cô cũng không có động tĩnh gì, tôi thỉnh thoảng lại dùng mật khẩu ngày sinh nhật của cô đăng nhập, để xác nhận xem cô rốt cuộc định ngâm đến

bao giờ.

Mãi đến một đêm khuya nọ, tôi phát hiện mật khẩu cũ đăng nhập thất bại... vậy có nghĩa là Thẩm Giai Nghi đã bắt đầu lên mạng, Còn đổi mật khẩu nữa. tôi ngần người ra một thoáng, đột nhiên, tôi rất muốn biết Thẩm Giai Nghi chọn con số nào làm mật khẩu mới.

Số điện thoại nhà cô chẳng? Không đúng.

Số điện thoại nhà cô thêm vào ngày sinh nhật? Thất bại.

Số phòng ký túc xá của cô? Sai rồi.

Liên tục nhập sai mật khẩu ba lần, hệ thống thoát ra khỏi màn hình đăng nhập. Tôi lại thử lần nữa.

“Liệu có phải...” Tôi hít thở sâu, ngón tay run run.

Chậm chậm, nhập vào ngày sinh nhật của mình. 0825[1] .

[1] Ở Đài Loan, cách ghi ngày tháng là Năm/tháng/ngày. 0825 nghĩa là sinh ngày 25 tháng 8.

Đã vào giao diện của người dùng.

Tôi trở mắt, không thở được nữa, thời gian chần động.

Một thứ cảm xúc chưa rõ tên kéo gáy tôi, nhanh chóng nhấc cả người tôi ra khỏi ghế, nắm chặt bàn tay tôi lại, xé toang cổ họng tôi ra. Sau đó, đập một phát thật mạnh vào sống lưng tôi.

Tôi hét lớn.

Hét lên một tiếng cuồng dại mà tôi còn chưa kịp cho nó ý nghĩa gì.

Ba đứa bạn cùng phòng đã ngủ say ngỡ rằng có người ngoài hành tinh xâm nhập phóng hỏa, không hẹn mà cùng giật mình bật dậy, lại thấy tôi điên cuồng mở cửa phòng lao ra ngoài, gầm rú như dã thú, vừa chạy vừa hú trên hành lang dài, không hề kiềm chế, tiếng vọng vang động khắp nơi.

Tôi vừa hú hét vừa chạy một mạch đến nhà tắm công cộng, rốt cuộc cũng hiểu ra mình nên gào thét cái gì.

“Cô ấy dùng ngày sinh nhật của mình! Cô ấy dùng ngày sinh nhật của mình!” Tôi vò tóc, nắm tay đấm như điên lên tường.

“Bụp bụp bụp bụp bụp bụp! Bụp bụp bụp bụp bụp bụp!” Hai nắm tay sưng đỏ, tiếng vang vẫn không theo kịp nhịp tim đập hưng phấn của tôi.

Cô gái mà tôi cảm mến, không ngờ lại dùng ngày sinh nhật của tôi làm mặt khẩu đăng nhập.

Chắc phải cảm động đến phát khóc lên được? Nhưng tôi lại không thể ngăn mình gào thét, cười lớn.

Tôi nhảy đến chỗ bồn rửa tay, nhìn vào gương bắt đầu bài diễn thuyết với tốc độ siêu nhanh dài cả mấy phút liền, chẳng hề để ý đến ánh mắt hồ nghi của những kẻ khác.

Tôi sẽ mãi mãi ghi nhớ, ghi nhớ mình của thời điểm này.

Tôi, vô địch rồi.

Ngày cuối tuần sau cơn mừng điên đại ấy, tôi vừa về đến Chương Hóa thì nhận được điện thoại của A Hòa.

“Tao có chuyện muốn nói với mày, có thời gian không?” Giọng A Hòa rất nôn nóng.

“Được thôi, hẹn ở đâu?” Tôi ôm con chó Puma nói.

“Quán nước gần Trung tâm Văn hóa được không? Nửa tiếng nữa gặp!”

Tôi không hiểu tên tình địch mạnh nhất trong lịch sử A Hòa này muốn nói gì với tôi, đằng nào thì tôi cũng vô địch rồi.

Nửa tiếng sau, tôi đến quán nước, thấy một nụ cười quái dị toe toét nở trên gương mặt A Hòa. Tùy tiện chọn thức uống xong, lược qua màn hỏi han vớ vẩn “cuộc sống đại học của mày thế nào”, tôi trực tiếp vào đề luôn.

“Sao hả? Chuyện tình cảm à?” Tôi hơi chột dạ, không hiểu A Hòa hẹn tôi có mục đích gì, thật đáng ghét.

“Đúng.” A Hòa hưng phấn nói, “Tao thích một cô gái, siêu dễ thương mày ạ, sắp cưới rồi!”

Tôi nghiêng đầu, sắp cưới rồi?

“Ở Đại học Đông Hải?” Tôi dè dặt phỏng đoán. Không thể nào là Thẩm Giai Nghi chứ?

“Ừ, ở Đông Hải, cùng khoa, cùng học chung môn Lao động phục vụ. Cô ấy tên là Tiểu Tiểu. Tao kể cho mày nghe...” A Hòa đỏ mặt tía tai vì hưng phấn, bắt đầu thao thao bất tuyệt kể chuyện tình yêu của nó.

Tôi thông thả nghe, gương mặt bất giác nở một nụ cười rạng rỡ.

Thằng này đã yêu một cô gái khác, vả lại còn sắp cưới rồi. Tốt quá, thật là tốt quá.

“Mày mà theo đuổi được Tiểu Tiểu, ngoài mày ra, tao chắc chắn là người vui vẻ nhất trên thế giới này đấy, trăm phần trăm luôn. Cố lên! Mày nhất định phải cố lên!” Tôi đột nhiên cười lớn, vỗ mạnh vào vai A Hòa một cái.

“Tao không hiểu.” A Hòa tuy hân hoan tiếp nhận, nhưng nét mặt vẫn ngơ ngác.

“Không hiểu? Vì tao thầm yêu Thắm Giai Nghi mà!” Tôi nói như thể một lẽ đương nhiên, “Thôi đừng giả bộ nữa, chớ có bảo tao là mày không biết đấy!”

“Tao không biết mà! Mày yêu thầm Thắm Giai Nghi à?” A Hòa cả kinh.

“Thôi đừng bộ tịch nữa, Hứa Bác Thuần không kể cho mày à?” Tôi hừ hừ, ngồi vắt chân lên.

“Không mà! Nó đáng lẽ phải kể cho tao hả?”

“Còn không?”

“Không mà! Trời ạ, mày yêu thầm Thắm Giai Nghi thật hả! Chẳng trách tao cứ cảm thấy mày có gì đó không ổn!” A Hòa kêu lên.

“...” Tôi đờ người.

Mưu kế ban đầu của tôi chính là lợi dụng quan hệ bạn bè tốt giữa Hứa Bác Thuần và A Hòa hòng tiết lộ “bí mật” của tôi vào tai A Hòa, dụ cho nó điên cuồng theo đuổi Thắm Giai Nghi... nhưng bây giờ, A Hòa lại cho tôi biết, Hứa Bác Thuần không hề nói cho nó biết bí mật của tôi!

Hứa Bác Thuần, cái thằng thích miệt mài quay tay này, mày làm tao cảm động quá! Trên đời này chẳng còn ai thích hợp hơn mày để giữ kín cái bí mật vớ vẩn chẳng khác nào “Quốc vương có tai lừa” này nữa! Trung đoàn trưởng Tạ Tấn Nguyên! Nhà kho Tứ Hành cứ giao cho bạn tốt Hứa Bác Thuần của tôi đi! [2]

[2] Trong chiến tranh kháng Nhật ở Trung Quốc, nhà kho Tứ Hành ở Thượng Hải là một địa điểm vô cùng quan trọng. Tháng 8 năm 1937, chiến dịch Tùng Hộ bùng nổ, quân Nhật vốn hy vọng có thể dùng biện pháp đánh úp nhanh chóng chiếm lĩnh Trung Quốc, nhưng lại bất ngờ bị quân đội của chính phủ Dân quốc lôi vào cuộc chiến giằng co kéo dài, phá vỡ kế hoạch “diệt Trung Quốc trong ba tháng” của quân đội Nhật. Trong cuộc chiến bảo vệ nhà kho Tứ Hành ngày 26 tháng 10, hơn bốn trăm lính Trung Quốc dưới sự chỉ huy của trung đoàn trưởng Tạ Tấn

Nguyên đã tử thủ nhà kho Tứ Hành bốn ngày đêm. Ngoài ý nghĩa yểm hộ cho quân chủ lực rút về phía Tây, vì nhà kho Tứ Hành chỉ cách tô giới Anh Mỹ ở bờ Nam sông Tô Châu có một dòng sông, nên trực tiếp được dân chúng phương Tây và giới truyền thông để ý.

Cười phá lên một trận, tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Phải rồi, từ trước đến nay, tao đều cực kỳ thích Thẩm Giai Nghi.” Tôi ngẩn ngơ thần thờ, bắt đầu kể cho A Hòa mưu kế trước đây của mình, cả những hồi ức giữa tôi và Thẩm Giai Nghi nữa.

A Hòa ngẩn người nghe, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cứ gào lên bảo tôi quá đổi gian xảo.

Cuối cùng, chúng tôi lại bật cười sảng khoái, thi nhau nói móc đối phương, tôi ra sức cầu chúc cho nó theo đuổi được Tiểu Tiểu, còn A Hòa cũng lấy làm miễn cưỡng chuyển giao sự may mắn dùng để theo đuổi Thẩm Giai Nghi của nó sang cho tôi.

“Tao rút lui, tiếp sau đây, phải trông vào mày rồi.” A Hòa chìa tay ra.

“Không vấn đề!” Tôi đập tay với nó.

Một tuần sau.

Tôi và Thẩm Giai Nghi bắt chuyến tàu buổi sớm, cùng đến nơi có cảnh mặt trời mọc đẹp nhất, Gia Nghĩa.